

A Ferda stačil jen polekaně vyštěknout a pak už se díval do očí neznámého zvířete, které se před ním zničehonic objevilo.

Vypadalo trochu jako malý člověk. Jen bylo víc chlupaté.

Kolem pasu mělo upnutou koženou taštičku a přes prsa zavěšený dalekohled.

„Zdravím. Nazdar. Čau,“ řeklo to stvoření a podrbalo se na bradě. „Já jsem Zulu. A jak se jmenuješ ty?“

Ferda nebyl chvíli schopen slova.

„Povídám,“ opakovalo to stvoření, „jmenuju se Zulu. Jak říkají tobě? Tak jaké máš jméno?“

„Ty umíš skákat po stromech?“ zeptal se Ferda udiveně.

„Cože? Jmenuješ se: *Ty umíš skákat po stromech?*“ šklebilo se to zvíře.

„To ne... to není jméno... jen se divím, že umíš takhle skákat ve větvích.“

„To se ví, že umím. Líp než kdejaká veverka. Protože jsem co? No? Copak to nevidíš?“

„Protože jsi Zulu?“ nechápal Ferda.

„No to taky, samozřejmě... ale především proto, že jsem opice. *O... p... i... c... e.*“

„Opice,“ opakoval Ferda zmateně.

„Tos ještě nikdy neviděl opravdovou opici?“ divil se Zulu.

„Neviděl.“

„No... ve skutečnosti jsem lidoop. Přesněji řečeno: šimpanz. To je o něco víc než jen obyčejná opice. Tak dozvím se už konečně tvoje jméno?“

„Ferda,“ vyhrkl voříšek.

„Aha. Ferda. Asi ti přijde divné, Ferdo, kde se tady, ve smrkovém lese, vzal šimpanz.“

„A proč by mi to mělo přijít divné?“

„Proč? Protože šimpanzi... a vůbec opice... ve smrkovém lese nežijí.“

„To jsem nevěděl,“ přiznal se Ferda.

„Tak teď to víš. My šimpanzi žijeme v pralese.“

„Tak co děláš tady?“

„Schovávám se tu. Já totiž zdrhnul. Vzal jsem draka. Nebo-li kramle. Těch krásných výrazů, co jsem pochytil od lidí...“ liboval si spokojeně. „No a teď mám namířeno do Afriky.“

To však Ferdovi vůbec nic neříkalo. Kde leží nějaká Afrika. Až dosud žil v panelovém bytě a o světě nevěděl zhora nic.

„Věc se má ale tak, že já Afriku nikdy nepoznal,“ pokračoval hned Zulu. „Já se narodil v cirkuse. A tam se na mě šklebí děti a jejich rodiče jakbysmet. A tleskají mi. Křičí na mne: *„Brávo, brávo! Opakovat, opakovat!“* Místo po stromech se tam proháním po kovových tyčích a místo na liáně se tam houpu na laně. Ale já jsem filuta. Já mám za ušima. Jsem totiž šimpanz učenlivý. A tím slůvkem *učenlivý* se nevytahuju, to je moje skutečné odborné jméno, které mi dali lidé. Teď ti něco předvedu,“ řekl, ustoupil o krok zpátky, sebral ze země velkou smrkovou šišku, dal si ji před ústa, jako by držel mikrofon, a hned spustil: *„Pózor, pózor, mimořádně mimořádné televizní hlášení! Velice mimořádnéééé hlášení! Včera večer utekl z cirkusu šimpanz učenlivý. Je to po čertech chytrá opice, to si teda pište, že tu jen tak někdo nedoběhnééé! Prosíme širokou veřejnost, aby v případě, že opici někde spatří, okamžitě kontaktovala pracovníky Úřadu pro chytání opic, Opičí ministerstvo nebo nejbližší oddělení policejní policiééé.“*

Pak Zulu odhodil šišku, oběhl nejbližší strom, udělal kotrmelec a znovu se postavil před Ferdu.

„Tramtadá... tak tohle pátrání po mně lidi vyhlásili. Poslouchal jsem to včera večer u jedné hájovny. Tam, na konci lesa. Měli tam puštěnou televizi a otevřené okno. Tak jsem se pod oknem přikrčil a poslouchal. Jsem teď slavná opice. Hledají mě zaměstnanci opičího úřadu, taky policie a navíc ještě široká veřejnost,“ zachechtal se.

„Ale co teď budeš dělat?“ nechápal Ferda.

„Ale co teď budeš dělat?“ opakoval Zulu komicky.

„Kdo? Já?“

„Kdo? Já?“ opakoval znovu Zulu.

„To teď myslíš sebe nebo mě?“ nerozuměl Ferda.

„To teď myslíš sebe nebo mě?“

„Proč říkáš všechno úplně stejně jako já?“

„Proč asi. Protože se opičím,“ chechtal se Zulu. „To přece opice dělají. Že se opičí. Ačkoli já jsem vlastně lidoop... takže bych se měl spíše *lidoopit*.“

Pak se konečně zklidnil a znovu zvažněl.

„Už dost srandiček,“ řekl. „Tohle je totiž moc vážná věc. Teď si promluvíme o naší cestě do Afriky.“

„Cestou jsem sebral tuhle taštičku,“ vysvětloval Ferdovi. „Lidé ji nosí upnutou takhle kolem pasu. Budu si do ní dávat jídlo na cestu. A taky jsem v té hájovně ukradl... vzal... sbalil... nebo řekněme půjčil si... tenhle dalekohled. Ten se na cestu bude hodit. Víš, na co je dobrý takový dalekohled?“

„To nevím.“

„No... tenhle dalekohled mi pomůže spatřit Afriku ještě dřív, než k ní vůbec dojdou. Stačí, když se vyškrábu na nějaký hodně vysoký kopec a namířím dalekohled k východu... ne... ne k východu... k jihu... asi takhle nějak,“ řekl a hned přiložil dalekohled k očím, aby to názorně předvedl.

Pak se pootočil a zadíval se dalekohledem na Ferdu.

„Zajímavé je, že tebe takhle vůbec nevidím. Jsi moc blízko. A tohle není *blízkohled*, ale dalekohled. A vůbec... co tady v lese děláš ty?“

„Já? Já vlastně nevím. Žil jsem u lidí, ale teď mě odvezli sem. Vysadili mě z auta a odjeli.“

„Aha. Tak to je jasné.“ přikývl Zulu.

„Co je jasné?“

„No že už tě nechtějí. Co jiného.“

„Už mě nechtějí?“ polekal se Ferda.

„To se lidem někdy stává. Že něco strašně moc chtějí a pak to najednou zase vůbec nechtějí. Já lidi znám.“

„Ale co teď budu dělat?“

„Mám nápad. Pojď se mnou do Afriky.“

„Do Afriky?“

„No jasně. Víš, jak je obrovská? Barevná? Co je tam místa?“

„Ne. To nevím.“

„Spoustu místa. Pro sto psů jako jsi ty. Pro sto opic jako jsem já.“

„Pro sto psů a sto opic?“

„Možná i víc... ale já umím počítat jen do stovky,“ zachechtal se Zulu. Pak znovu udělal kotrmelec, vyskočil na nejbližší strom, vyšplhal vzhůru, přeskočil na větve sousedního stromu a v příští chvíli stál za Ferdou.

„Je tam pořád teplo. Po celý rok.“

„Kde?“ otočil se k němu Ferda.

„No, v Africe přece. Tam, odkud pocházím. Vlastně... odkud pochází můj děd a můj táta. Tady přes zimu zmrzneš. Tady bude kosa. Zima jako řemen. Víš, co je to zima jako řemen?“

„To nevím.“

„Tak to buď rád, chlape. Vlastně pse. Jsem zvyklý mluvit jako lidi, tak se moc nediv. Tak co, půjdeš se mnou?“

Ferda chvíli váhal.

„A je to daleko? Ta Afrika?“

„No... pár dnů cesty určitě.“

„Pár dnů?“

„Možná týdnů. Měsíců. Maximálně rok. Záleží na tom, jak rychle půjdeme.“

„No já nevím... a bude se mi tam líbit?“

„To si piš, kamaráde. Ono to tam není zas tak moc jiné než tady... jen je tam víc teplo, jak jsem říkal... a místo smrků tam rostou palmy a baobaby... místo hrušek tam rostou banány... místo kaprů a kachen se tam v řekách cachtají krokodýli a hroši... místo lišek a jezevců tam pobíhají žirafy a sloni a kromě savan a pralesů tam najdeš největší pískoviště světa, kde se prohánějí velbloudi... ale jinak je to všechno podobné jako tady.“

Jeho slova vzbudila ve Ferdovi zvědavost. Stejně nevěděl, co by si tady, v neznámém lese, počal sám. A čekat tu, až přijde zima jako řemen, rozhodně nechtěl.

„Tak dobře. Půjdu s tebou.“

„Správná volba, kamaráde,“ pochválil ho Zulu.

Pak se ozval podivný kručivý zvuk.

„Copak?“ usmál se Zulu. „Někomu tady škrundá v břiše? Snad nemáš hlad.“

„To mám,“ přikývl Ferda. „Doma jsem v tuhle dobu míval oběd.“

„Aha. Tak to s tím budeme muset něco udělat.“

„Ale co? Ty víš o nějakém jídle?“

„No... oběd, na jaký jsi zvyklý, tady asi neseženeš, ale něco k snědku nám obstarám, neboj se,“ zašklebil se Zulu. „Musíme jít k lidem. Do vesnice. Jedna je docela nedaleko. Drž se za mnou. Já už se tu totiž vyznám... však proto po mně vyhlásili *celonárodněstátní opičí* pátrání. A víš, jak takové opičí pátrání vypadá? Všichni lidé teď běhají sem a tam, koukají se do každého křoví a za každý strom a hledají mě. Asi nějak takhle.“

A hned ukázal kamsi do větví nad sebou a vykřikl: „*Podívejte, opice! Tam! Tam nahoře vidím chytrou a mazanou opici! Už jsem ji našel! Nahlašte ji! Chyťte ji! Hodte na ni síť! Svažte ji a vraťte ji! Kdo ji vrátí do cirkusu, ten dostane velkou pusu!*“

A hned se té své legráče zasmál.

Pak však zase zvažněl a podrbal se na bradě.

„Ale neboj se. V Africe se ti to už nestane.“

„Co? Co se mi tam nestane?“

„Abys měl hlad.“

„To je tam tolik jídla?“